

opinió

CLAUSTRE DE PROFESSORS DEL
CEIP JACINT VERDAGUER DE SILS

Sense escola nova

A Sils ens hem quedat sense escola nova! Deu ser per atzar? El desajust entre el cens previst i la preinscripció efectiva ha estat un criteri definitiu *a posteriori* per denegar-nos l'escola. Les situacions socials, pedagògiques i escolars... en definitiva, les persones que es mouen, viuen i interactuen en aquest procés tan ric que és una escola, depenen, per a l'administració educativa, d'un nombre (potser malèit: 53 preinscrits).

Benvingut el valor numèric! Tres grups de 17, 18 i 18, dos a l'escola actual i un a la nova, no són possibles: conformem-nos amb dos de 26 i 27 (alumnes, per descomptat), a l'escola actual. Tot això a P3 (educació infantil). El nombre i la massificació no són criteris de qualitat? No obstaculitzen el camí cap a l'excel·lència? En definitiva, segons sembla, pel Departament d'Educació aquesta (l'excel·lència) només és un problema de bons o mals professionals.

Espais sobreutilitzats, de dues classes fer-ne tres (per tant, comprimir un espai previst per a dos grups)... no és un problema! Total, per què serveixen els espais? Ampliacions diverses al llarg dels anys, una escola amb previsió d'una línia es transforma en una de dues línies, ara caminem cap a una de tres línies en alguns cursos i se'n preveuen més (*bonys* en termes administratius). Es reconeix la sobresaturació, però si es tripliquen grups a mig curs (matrícula viva), ja ocuparem el que calgui (biblioteca, entrada,...). No hi ha problema, el curs vinent ja ens ho trobarem! Planificació numèrica!

En temps d'acció parlamentària, ningú no nega que una regulació superestructural (LEC) tingui en alguns aspectes un sentit positiu, però no hauria d'haver estat previ valorar les infraestructures (edificacions, ràtios reals...) que constitueixen els fonaments per a la construcció d'un sistema educatiu? Això no hauria estat més just per equiparar les dues xarxes (pública i privada concertada) i tenir una igualtat d'oportunitats en el punt de partida? No ens n'anem de mare! Trepitgem terra! Se'ns va presentar (amb representació de l'administració) una escola, un projecte innovador, uns professionals amb compromís per dur-lo a terme (les seves situacions professionals han canviat a pitjor), hi ha uns terrenys aplanats i preparats, el permís d'obres concedit, s'han preinscrit alumnes amb un codi oficial per a la nova escola. Es van obrir més que unes expectatives, sense advertir que existís la prèvia del nombre de preinscrits i l'escola se'ns ha esfumat! Valor numèric! Cada any haurem d'esperar l'atzar.

Sabem que no som l'única escola massificada, ni amb espais sobreutilitzats... desafortunadament n'hi ha d'altres i amb problemes potser més greus, però aquesta era la nostra. Una esperança, unes expectatives. L'atzar administratiu ens la denega. Els criteris numèrics són més importants que els humans i educatius en si mateixos. Ens hem de mantenir pacius?

opinió | XAVIER SERRA BESALÚ. Professor de filosofia a l'IES Illa de Rodes de Roses (fserra@catalonia.net)

Escolta la veu d'un fill: on ets Europa?

Avui, Dia d'Europa, cal preguntar-se per què els ciutadans afectivament n'estem tan allunyats

A vui dissabte és el Dia d'Europa (<http://europa.eu>). El 7 de juny tenim eleccions al Parlament europeu. Es diu que, quan Espanya presideixi la UE, s'impulsarà la connexió mediterrània. Sovint, els nostres nois i noies viatgen a diferents universitats amb plans Erasmus, o bé Comenius en el cas de la secundària. La UE ens protegeix de malalties i desastres mediambientals. Però, hi ha algú que s'estimi Europa, que s'hi senti afeccionat? Part de la solució ha de començar a les escoles.

Quan llegim l'*Oda a Espanya* de Maragall, publicada el 1890 a *Visions i cançons*, ens fem ben conscients que, aleshores, la situació no era tampoc fàcil. Tots recordem l'inici: «Escolta, Espanya, la veu d'un fill que et parla en llengua no castellana...» El 1898 també es desenvolupava entre nosaltres un seriós debat. Era un període de creixement dels nacionalismes, tan el català com el basc. La identitat és una qüestió sociològica rellevant. Parafraçant Maragall, força gent ara ens preguntem: «On ets, Europa? No et veig enlloc, i massa poc en el teu viure...» El vitalisme del poeta, davant la desfeta de Cuba, el fa plorar: «On són els

barcos? On són els fills?» Ara som més moderats, en bona part perquè Europa sí que funciona, tot i que no pas en termes d'identitat.

La identitat és un sentiment de pertinença. Molts l'experimentem d'una manera clara i forta per França, Polònia o un altre estat, i també per nacions com Escòcia, Bretanya, Flandes o Catalunya. Aquestes identitats no són fàcils de separar i, a més, es barregen amb d'altres com el gènere, el grup ètnic, l'ideari polític, les afinitats culturals. Ens l'estimem la nostra Europa? La volem bé com la mare els fills, un sindicalista la justícia o una adolescent el noi que li fa peça? Ni de bon tros!! Afectivament estem prou lluny de l'Europa que ens empara.

Potser només la sentim quan veiem les lletres «UE» sobre la millor porta per sortir de l'aeroport. Aquesta fractura entre normativa i afecció té remei? Estudiants del meu IES han participat recentment en dos xats internacionals i n'estan fent un reportatge que serà presentat el 15 maig. Si hi hagués «valors europeus» se'ls hauria de conèixer i respectar. Els experts com Samuel Huntington, Henry Mondrasse o Jürgen Habermas insisteixen en això i admeten que la identitat europea no pot sorgir d'una uniformització cultural, del tot impossible.

Tenim símbols oficials ben clars a la UE: la bandera amb dotze estrelles, la música de Beethoven, el lema *Units en la diversitat*, el Dia d'Europa. El 9 de maig de cada any recordem la famosa

«declaració» –plena de seny i de rauxa– de Monet i Schuman, el 1950, a la Sala del Relotge del Quai d'Orsay (París). L'europeïsmo no pot aigualir-se en economia, seguretat o el pla de Bolonya: cal *blindar* també la pau, l'assistència als dèbils, la justícia i els drets humans. Hi ha un lloc en el món on això es fa força bé: l'Europa dels 27.

Em deia fa poc un col·lega que mai serà com el «Sant Jordi». És ben cert. Però, i si s'hi assemblés?: una ocasió de reflexió, d'aprofundiment i d'intercanvi de bones pràctiques. El 15 de maig celebrarem a Roses, ciutat oberta a la Mediterrània i amb gent d'arreu, una jornada relacionada amb el Dia d'Europa: sessions de treball i audiovisual amb estudiants de l'IES, discurs institucional de l'alcalde, conferència del director de la representació de la UE. Entre els títols, un de ben compromès: *Què fa Europa per mi? Què faig jo per Europa?* I la il·lusió d'un grupat d'adolescents que s'hi preparen el millor que poden i saben.

Aquest moviment –del qual n'havien estat precursors, amb resultats «líquids», Lluïll, Leibniz i d'altres– no és eurocèntric ni exclusivista. És supraestat i transversal. Té molt a veure amb l'educació eticocívica. Ara bé, els valors només s'estimen si es viuen, si es celebren, si tenen «visibilitat». L'afectivitat i l'estimació neixen de l'experiència. Per aquest motiu, escola, família, mitjans de comunicació, polítics i viatges són tan importants: què més podem fer?

opinió | PONÇ FELIU LATORRE. Regidor de Medi Natural de l'Ajuntament de Girona

Sobre les necessàries neteges forestals

Resposta a l'article de Joan Ribas en relació a la neteja forestal als boscos de les Gavarres

E l diumenge 3 de maig, Joan Ribas publicava un article en referència a les tasques de neteja forestal que s'estan duent a terme als boscos de les Gavarres per part de l'ADF (Associació de Defensa Forestal, integrada per propietaris forestals) i de l'Ajuntament de Girona, titulat *Neteges forestals o desforestació* i on l'articulista qualificava de «desforestació» i de «tala despietada» les tasques que s'hi duen a terme.

No deixa de ser cert que una lluita contra els incendis passa, inevitablement, per fer actuacions contundents al sotabosc, sovint fins i tot a alguns peus arboris. Tanmateix, i com vam explicar fa unes setmanes en una reunió a l'Ajuntament amb alguns dels habituals *caminaires* de Sant Daniel i Sant Miquel, cal pensar en el bosc com en un tot, com en una unitat més complexa i no pas només com la suma d'arbres. Cal anar més enllà del *dany*, tala,

poda o fins i tot eliminació d'alguns peus d'individus, per al benefici del conjunt. Els criteris aprovats al Pla d'Incendis Forestals (amb el vistiplau del Departament de Medi Ambient de la Generalitat i del cos de bombers), defineixen franges d'actuació prioritària, especialment als puigs i carenes, on es proposa amb rigor i justificació tècnica la reducció a 150 peus per hectàrea dels arbres existents, atenant-nos a entesos biòlegs i a experimentats enginyers forestals.

D'altra banda, i no em canso d'explicar aquest missatge, el nostre país és ric en arbres i boscos. Encara que sembli paradoxal, ho és massa. Estem perdent els paisatges i les espècies d'espais agraris, de zones agroforestals, de rodals oberts. Al llarg de les darreres dècades, l'abandonament de pastures i conreus ha estat galopant, al mateix ritme que el bosc s'apoderava de les antigues feixes i dels camps ancestrals (alguns testimonis dels quals afloren ara com tresors d'un patrimoni oblidat, gràcies a la neteja del sotabosc). És per això que des de l'Ajuntament hem intentat potenciar sempre, a través de convenis de custòdia, a través de recuperació de conreus, a través

d'un ramat *municipal* o altres fórmules imaginatives, el manteniment dels pocs espais agraris que es mantenen al nostre terme, per evitar que sigui el bosc homogeni i omnipresent l'únic hàbitat i paisatge dels espais verds del municipi.

Som conscients que, especialment les primeres setmanes després de les actuacions, les cicatrius al paisatge que durant anys els nostres ulls han vist dia rere dia són notòries. Se'ns fa estrany veure que un paisatge que des de fa dècades és dens, clos, tancat i ric en sotabosc, esdevé obert, diàfan, permeable i transparent. Però hem de fer un pas més i pensar que aquella intervenció sobre alguns peus concrets d'arbres és el mal necessari i imprescindible per pretendre conservar el global del bosc i del paisatge en un futur. En poques setmanes, en mesos, tindrem un mosaic agroforestal, més biodiversitat i, sobretot, amb molt menor risc d'incendi forestal o, si aquest es dona, amb la possibilitat de trobar un tallafoc per evitar-ne la propagació. No hem de pretendre ser conservadors, sinó conservacionistes. Si no actuem, potser el foc actuarà per nosaltres i llavors el lament pot ser major.